



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opera S. Matris Teresae De Iesu Carmelitarum Discalceatorum et Discalceatarum Fundatricis

In duas partes distincta

Continens I. Viam Perfectionis. II. Castellum Animæ siue septem
Mansiones. III. Exclamationes, vel Meditationes animæ ad Deum suum ...

Teresa <de Jesús>

Coloniæ Agrippinæ, Anno M.DC.XXVII.

Caput XLII. Exponit postrema hæc verba, sed libera nos à malo.

urn:nbn:de:hbz:466:1-37994

audeatis; sed fortasse bene locutura sitis de eo quod potius vos detestari & abhorreere oporteret.

Quamobrem, carissima, date operam, vt, quàm fieri potest maximè, sine Dei tamen offensa, affabiles sitis, itaque cum omnibus qui vobiscum tractabunt, conuersimini, vestram vt conuersationem & commercium diligant, & erga vestrum viuendi & agendi modum bene attendantur; itaque à virtute non alienentur aut deterreantur. Permultum hoc Monialium & Religiosarum interest, vt, quo sanctiores sunt, eo etiam sint erga conforores suas affabiliore. Et, licet magnam molestiam ac pœnam sentiat in eo, quod fortasse omnia illarum colloquia non sint talia, qualia ea esse desideraretis, non propter ea tamen alieniores vos ab illis ostendite: ita namque & illis proderitis, & ab eis diligemini. Multum quippe curare debemus, vt nos affabiles alijs præbeamus, & ijs quibuscum agimus, placeamus & gratæ simus, ac præsertim confororibus nostris. Sentite ergo de Deo in veritate, carissima, qui tā paruas minutias vt quidē vos putatis, non curat aut respicit. Nolite permittere, vt anima vestra aut animus angustietur ac restringatur; nam hac ratione fieri posset vt multum boni amitteretis. Verum bonam intentionem, & firmum Dei numquam offendendi propositum (vti dixi) semper habetote. Adhuc nolite pati, vt se anima abscondat & videri nolit; sic enim adeo non sanctitatem comparabit, multas vt contra imperfectiones, quas ei aliunde alijsque vijs diabolus aggeret, sit collectura; itaq; (quemadmodum dictum antè est) nec se ipsam, nec alias, tantum quantum alioqui posset, promouebit. Hic ergo videtis, quomodo per duas hasce res, amorē in quā & timorem Dei per hanc viā quietē & securē ambulare possimus, esto (quia Dei timor semper præcedere debet) non planè sine cura: talem namq; securitatem habere nō possumus quādiu hic viuimus; hoc enim periculosum foret. Sic quoq; id præceptor noster intellexerit, qui ad orationis huius extremum hæc ad patrem suum verba profert, vt pote quia ea per necessaria esse, optimè sciret & intelligeret.

*Stabilitas
secundum.*

*Sanctiores
sunt affa-
biliore, esto
aliorum ser-
mone, is
gratæ sint.*

*Non nimi-
tim anima
restringenda.*

CAPUT XLII.

POSTREMA HÆC VERBA, Sed libera nos à malo, Amen, exponuntur.

Non sine ratione videtur mihi benignissimus Præceptor noster Iesus Patrē suū rogare, vt nos à malo (id est à vitæ huius periculis & molestijs) liberet, parum nostri causa: quādiu enim, & in quātū viuim⁹, multis obnoxij

S. Theresia

Opera

N. VI
186

LUC. 22.

Vita Domini
ni continua
erat mors,
& cur?

Non est mi-
rum Dei a-
micos optare
in calis esse.

obnoxij sumus periculis. Partim sua & propria; videmus enim, quod
vitae huius taderet, cum in suprema cena Apostolis suis dicebat, *Dis-
citur desideravi hoc Pascha & cenam manducare vobiscum*; quae erat ultima
cena. Quibus è verbis colligere est, quam ei mors optabilis, in
sapida foret. Verum hodie, etiam qui centum annorum sunt, nullo
vitae tadio afficiuntur, ac semper ulterius vivere desiderant. Sed, ut
fatear, vita nostra non tam arumosa, nec tot laboribus obnoxia
tanta in paupertate traducitur, atque eam Maestas ipsius traduxit,
enim aliud tota eius vita fuit quam continua quaedam mors, ut
mortem, quam tam atrocem ei aduersarij illaturi erant, identidem
culis habebat. Nihil autem hoc erat, respectu illius doloris, quod
magna multitudo scelerum quae aduersus Patrem suum
mitti videbat, & tanta animarum pereuntium copia, indies haerens.
Nam si, etiam hoc in mundo, animae Deum diligenti id iungere
magna crux sit; qualis id fuerit oportet in amore & caritate Domini
ius, quae adeo omnis mensura, modi, terminique expers erat. Quae
iure meritoque Patrem suum studiosè rogare poterat, ut se iam
tantisque malis ac laboribus liberaret, ac sempiternam sibi in regno
requiem concederet, cum ipse verus ac legitimus eius heres esset.
subiungit Amen. Per quod intelligo, Dominum, cum in hoc omnia
sunt terminentur, à Patre suo petuisse, ut ab omni malo in aeternum
rari possimus: unde ipsa Dominum suppliciter rogo, ut me ab omni
in aeternum liberet, cum diu viuendo me debito meo non exsoluam,
fortasse, quotidie etiam maius debitum contraham. Illud autem
rabile est, Domine, quod certò scire nequeam, an te diligam, & ne
sideria mea in conspectu Maestatis tuae accepta sunt. Obsecro Do-
ne & Deus meus, ut me iam semel ab omni malo liberes, & cum
cum deducas, in quo omnia bona reperire est. Quid enim iam
hic expectent illi, quibus aliquatenus iam notum fecisti quid ser-
dus, & fidem viam habent eius, quod Pater caelestis ipsis referunt.

Hoc porro magno cum desiderio, & firma voluntatis determi-
tione, ad Deo fruendum, petere, euidentis signum est, è quo con-
tinue colligant, gratias quas in oratione recipiunt, à Deo promanare,
ut qui ipsum habet, magni id facere debeant. Quod autem ipsa id
non ideo id facio (neque etiam id eò à me fieri, accipi volo; sed, quod
sceleratè vixi, hinc diutius hic viuere timeo, & tot molestiae ac
delassant & tedium pariunt. Illos verò, qui hinc in terra diuinis con-
tionibus perfunduntur, mirum non est, desiderare ibi esse, ubi ipse
dantissimè, non autem quasi forbillando, fruuntur; & diutius in ha-
manere nolle, quae tot impedimenta habet, quae quo minus tam
fructu
occu
ne
inco
cep
Q
mo
illat
dilig
quo
mus
& al
funt
omn
etun
fatag
omn
Imp
illius
illius
celis
tum
strare
cū Eu
num
stria
tuale
ber, &
biber
luta,
ingen
legere
nim e
solari
nos d
de tar
obedi
aium

fruantur, impediunt; & ecōtra ibi esse velle, vbi Sol iustitia numquā ipsis occumbit. Quidquid deinde hic vident, obscurum illis haud dubiè & tenebrosū videri debet; adeò vt quomodo viuant, demirer. Verisimile sanè est, eum in non magna latitia viuere, qui adhuc in hac vita gaudere incept; quique iam tum hoc in mundo regni cælestis à Deo pignora accepit; in quo, non secundum suum, sed Regis ipsius, beneplacitum viuet. Qualis, & quā longè alia vita illa sit oportet, cum in ea ad mortem nemo aspiret! quā diuersū voluntas nostra se hic inclinat, ab eo ad quod illam Deus vult inclinari! Vult Deus veritatem amemus, & mendacium diligimus, vult amemus quod æternū est, & cor nostrum fertur in id quod caducū & fluxū est, vult magna & sublimia amemus, & diligimus vilia ac terrena; vult nos ea sectari solū quæ secūra & certa sunt, & afficimur erga id quod dubiū & incertū est. Itaque omnia mera sunt inania, carissimæ; præterquam Deum rogare, vt nos in æternū ab omni malo liberet, ac licet hoc nostrum desiderium vsque adeò perfectū & absolutū non sit, nihilominus petitionem nostram proponere satagamus. Quo enim labore nobis constat, multa petere, cum ab eo qui omnipotens est petamus? Pudor sanè & turpe esset, à potente quodam Imperatore obolū petere. Ne verò erremus, & melius rē nostrā agamus, illius voluntati liberum sinamus, dare aut non dare; cū nostrā iam antè in illius velle resignauerimus; nomenque illius in æternū sanctificetur tū in cælis, tū in terra, & sanctissima illius volūtas sēp in me adimpleatur. Amē.

Iam videte, carissimæ, quomodo mihi Dominus laborem ademerit, tum vos, tum me ipsam, illam viam edocendo, quam ipsa vobis demonstrare cœperam; mihi scilicet declarando, quā multum petamus tum cū Euangelicam hanc orationem recitemus. sit ipse hoc nomine in æternū benedictus. Numquā, sanè, mihi in mentem venerat, tanta in ea mysteria & secreta comprehendere. Sed iam ad oculum vidistis, totam viā spiritūalem, iam inde ab eius principio, vsque dum Deus animam in se absorberet, & quā abundantissimè è viuæ aquæ fonte, qui ad viā finē erat, eam bibere faciat, in ipsa contineri. Quare hac oratione iam egressa, eaq; absoluta, quo vltius progrediar nescio. Videtur porro Dñs, nobis, carissimæ, ingentem quæ in ea continetur cōsolationē declarare voluisse; & eis, qui legere nesciunt, ipsam perutilē esse, si modò eā intelligerent; singularia enim ex hac oratione documenta depromere, & non exigua inde cōsolationem possent haurire. Ab humilitate igitur, qua bonus hic Magister nos docet, exemplum sumamus, eumque rogare mihi, vt ignoscat, quòd de tam sublimibus rebus agere hic præsumpserim, cum hoc non nisi ex obedientia fecerim. Nouit siquidem Maiestas eius, intellectum & ingenium meū ad hoc ineptū esse, nisi ipse me ea quæ dixi, docuisset. Vos illi

S. M. Teresa Opera.

u

propte-

*Magna in
oratione Dñi
continetur
mysteria.*

S.
Theresia

Opera

IV VII

156

proptere gratias agite, carissimæ; hoc nāq; cum, intuitu & occasione
militatis, qua id ipsæ à me petistis, & à me adeò vili & abiecto
doceri instituique voluistis, fecisse verisimile est. Si autem Rec.
Præfatus F. Dominicus Bannes, quo Confessario vtor (cui scripsi
antè, quam ipsum videatis, examinandum tradam) id vestro
commodum & perutile fore, iudicauerit, vobisque ipsum tradidero
græ mihi consolationi erit, quòd vos inde consolationem videam
pere. At, si indignum id sit, vt à quoquam videatur aut legatur
luntatem meam hic æqui bonique consuleris, cum opere & regimine
obsecuta sim in eo, quod me facere præcepistis; & quem in
do, non verò in recogitando examinandoque id quod scripsi,
sumpsi laborem quàm abundantissimè mihi persolutum & com-
tum existimabo. Benedictus & laudatus sit Dominus in æternum
solo omne quod loquimur, cogitamus, & facimus, bonum delectum
promanar.

A M E N.

